

ni är parenteserna i mitt liv

Som tolvåring hade jag min första kille, vad han gjorde mig talar vi inte högt om, jag och min andra del. Som trettonåring hade jag min andra, vi flydde varann i varandras sällskap. Som femtonåring bröt jag mig ur, eller blev utkastad, vi minns inte riktigt, men vi hittade i alla fall en ny. Han var stark, i sig själv och i alla andra, innan jag bröt honom sönder. Efter mig grät han bara.. Som sextonåring fann vi en till. Vi älskar honom, han är så mycket mer än vi någonsin kommer bli. Kom överens om, att han är värd så mycket mer; något helt.. Idag är vi nästan nitton, suckar lättat för vi har överlevt. Vi är ensamma tillsammans, det finns ingen kvar som vill ha oss. Vi längtar efter någon idag, det var någon annan förra veckan och vi har vant oss med tanken att det kanske är någon annan nästa månad eller månaden efter det..